

దెబ్బకి దెబ్బ

వేనది సెలవుల్లో మద్రాసుకి రమ్మని బావగారు ఉత్తరం రాశారు. బావగారు మద్రాసుకి బదిలీలయి నాలుగేళ్ళవుతున్నానే నెప్పమా మద్రాసు వెళ్ళలేదు. మద్రాసు చూడాలని చాలరోజులుగా అనుకొంటూ ఉండేవాణ్ణి. అందుచేత ఈ సడవకాశాన్ని బారవిడుచుకోలేదు. పరిక్షలుకాగానే, ఫలానారోజు, ఫలానబండికి - వస్తున్నాననీ, తప్పకుండా సెంట్రల్ స్టేషన్ లో కలుసుకోవలసిందనీ, బావగారికి ఉత్తరం రాసి బయలుదేరాను.

మాబండి సెంట్రల్ చేరుకుంది. బావగారు ప్లాట్ ఫారంమీదే కలుసుకున్నారు. పెట్టె, బెడ్డింగు లైసెన్సు కూలినెత్తికెక్కించి బయలుదేరాం. మేము తీరా స్టేషన్ లోంచి బయటపడేసరికి, జట్కాబండి వాళ్లు ఈగల్లా ముసురుకున్నారు. మాపెట్టె, బెడ్డింగుని వాళ్ళబారినండి కాపాడుకొనేసరికి తాతలు దిగివచ్చినంత పనిఅయింది. చివరికి ఒక జట్కాబండిని రెండు రూపాయలికి కుదుర్చుకొని, చేరుకున్నాం.

జట్కావాలా చెట్టె, బెడ్డింగు

మెట్రో స్టూడియో, ఏలూరు

ఆర్గిన్యు, ఆ ఆఫ్ డియస్సు
సుప్రసిద్ధమైన కండ్ల అర్థాలకు
కళాపాత్రమైన
ఫాటోలకు మెనోలొగ్రాఫీలకు
నేడే మీదట పరిచయం అక్కర పంపుడు

ఇంట్లోపెట్టి, బాడుగడబ్బులకోసం చెయ్యిజాపాడు.

“అదేమిటోయ్ ? రెండురూపాయలూ అప్పుడే ఇచ్చేశాగా?” అని బావగారంటూంటే, జట్కావాలాతోబాటు నేనూ విస్తుపోయాను.

“లేదు బాబూ, ఇవ్వలేదండీ. నత్తై ప్రమాణంగా...” అని జట్కావాడంటుంటే — ‘అవును బావా, నువ్వే మరిచావునుమా.’ అని అందామనుకున్నాను. కాని “బావ

వి. యన్. చెన్నయ్య

యెందుకలా అంటున్నాడో. నేనెందుకు తొందరపడాలి?” అని ఊరుకున్నాను.

బావా, జట్కావాడు వాదించుకోవటం చూచి వీధిలోనలుగురు పోగయినారు.

బావ ససేమిరా ఒప్పుకోవటం లేదు. “నేను దాల్లోనే యిచ్చేశాను. రూపాయికాయితాలు రెండు. కావలిస్తే నీజేబులో చూచుకో.” అంటున్నాడు.

అక్కడ మూగిన జనంలోనుంచి ఒక వెద్దమనిషి. “జేబులో పర్చు బయటికి తీయరాడటయ్యా? వారిచ్చిన నోట్లుంటే కనిపించవూ?” అని కేకేశాడు.

అంతవరకూ బాడుగడబ్బులు ఇవ్వలేదంటే ఇవ్వలేదంటున్న

జట్కావాలాకాస్త తటవటాయించి, యేదో జ్ఞాపకం వచ్చినవాడికిమల్లె “ఆ, క్షమించండిబాబూ, మరిచాను” అని అంటూ తనదారిని తను వెళ్ళిపోయాడు.

“దొంగ వెధవ! వ బాయిం చాలని చూశాడు.” అని అంటూ ఆపెద్ద మనిషి ఒక దిరునవ్వు నవ్వి వెళ్ళిపోయాను.

నాకుమాత్రం ఇదేమీ అర్థంగాక గుడ్లప్పజెప్పి అలా మాస్తూ ఉండిపోయాను.

“దొంగ వెధవ ! నాకు టోపీ వెయ్యాలని చూశాడు” అని బావగారు వకవకా నవ్వేశారు.

“ఏమిటి బావా ఇదంతా ?” అని అడిగాను.

“చెబుతా రావోయ్!” అని బావ నన్నులోపలికి లాక్కుపోయాడు. భోజనానంతరం అంతా సావకాశంగా మాట్లాడుకోవచ్చులెమ్మని అక్కయ్య తొందరపెట్టడంతో స్నానానికి లేవక తప్పిందికాదు.

స్నానపానాదులఅనంతరం బావని మళ్ళీ హెచ్చరించాను.

బావగారు ఓచిన్న నవ్వునవ్వి జరిగిన కథంతా చెబుతుంటే, నోరు తెరుచుకు వింటూ ఉండిపోయాను.

మేము స్టేషన్ లోంచి బయటికి నడిచేప్పుడు విడు, అంటే ఈ జట్కావాలా జనంలోనుంచి ‘జట్కాబాబూ జట్కా’ అంటూ వెంబడించి, బావగారి జేబులోని పర్చు కాస్తా కొట్టేశాడుట. బావగారు ఇదంతా కనిపెతునే ఉన్నప్పటికీ, ఆపాత ప్లాస్టిక్ పరుసులో, చిల్లరడబ్బులుతప్ప మరేమీ లేకపోవటం చేత ఊరుకొని వాడికి ఢగినశాస్త్రీ చెయ్యాలనుకున్నారట. ఆ వుద్దే

ప్రత్యేకసమయ స్థానాలు

(45 వ పేజీ తరువాయి)

దినచర్యలో మార్పులేదు. జమీందారుగారి కుమారుని వివాహం తలపెట్టారు. ప్రయత్నాలు భారీగా జరుగుతున్నాయి. పెండ్లికి సుమారు వాతికమైళ్ల దూరంలో ఉన్న ఒక గ్రామం వెళ్లాలి. సుమారు రెండు వందలమంది బళ్లలో వెళ్లటానికి నిశ్చయమైంది. జమీందారుగారు, జమీందారిణి, పెండ్లి కుమారుడు కూర్చున్న బండి ముందు సాగుతున్నది. సుధీర్ బండిననుసరించి నడుస్తున్నాడు. వెనుక మిగిలిన బళ్లన్నీ వస్తున్నాయి.

“సుధీర్, ఎంతసేపు నడుస్తావు? ముందు కూర్చో కూడదా?” అన్నారు జమీందారుగారు.

శ్యంతో వాడి జట్కూనే మాట్లాడి వాడికే టోపీవేశారుట.

కాని, నాకుమాత్రం ఒక అనుమానం పీడిస్తూనే ఉన్నది. ‘ముట్టని శాడుగడబ్బులు చివరికి ముట్టినట్లు బహుకుని ఎలా వెళ్ళాడు?’ అని. బావగార్ని అడిగాను.

“అవును మరి, నేను డబ్బులు ఇవ్వలేదని అతడు నిరూపించాలంటే జేబులోనుంచి పర్పు తీసి చూపించాలి. కాని, ఆపర్పు నాది కావటం చేత, నాయెదుటే, అందరుండగా ఎలా బైటపెట్టగలడు? పాపం, అందుకనే డబ్బులు ముట్టినట్లు బహుకుని బయటపడ్డాడు.” అని బావగారు నవ్వారు.

“మొత్తానికి, బావగారు! ‘దెబ్బకి దెబ్బ’ భలేగా తిశారు లెండి!” అన్నాను నేను. ★

“ప్రభూ, ఇదివరకంతా కూర్చున్నది చాలదా” అన్నాడు

ఈ సమాధానం కొంచెం నిర్లక్ష్యంగా తోచి జమీందారుగారు తిరిగి ఆ ప్రస్తావన తేలేదు.

బళ్లు ఒక చిట్టకవిలో ప్రవేశించాయి. జమీందారుగారు భావ్యతో “ఈ ప్రదేశంలో రాత్రులు ఎవ్వరూ బళ్లతో వెళ్లటానికి సాహసించరు” అన్నారు.

“ఇంతమంది అనుచరులూ ఉన్నారు కదా! మనకేమి భయం?” “సమయం వస్తే గదా తెలియాలి!”

ఇంతలో “ఆగు, ఆగు” అని పెద్ద పోలికేకలు వినబడ్డాయి. ఒక్కసారి అన్ని బళ్లు ఆగిపోయాయి.

జమీందారువున్న బండిని నల్లబైమంది చుట్టుముట్టారు. వారిచేతుల్లో దివిటీలు, దుడ్డుకర్రలు ఉన్నాయి. సుధీర్ ఒకచేతిలో బల్లెం ఒకచేతిలో కత్తితో వీరవిహారం చేయటం ఆరంభించాడు. అందరూ బళ్లుదిగేరు. సుధీర్ సింగు సాహసానికి ఆశ్చర్యపడుతూ నిలబడటం తప్ప, ఏమీ చెయ్యలేకపోయినారు. ప్రత్యేక సమయం ప్రత్యేకస్థానం అన్న మాటలు జమీందారుగారి చెవులలో ప్రతిధ్వనించినాయి. సుమారు ఒక గంటకాలం సుధీర్ సింగు చుట్టుముట్టినవారి నెదుర్కొన్నాడు. దొంగలు పరుగుతీశారు. అతడే లేకపోతే ఆదినం ఆఖరి రోజయి ఉండేదనుకున్నారు జమీందారుగారు.

“సుధీర్! నీవంటివారికి ప్రత్యేక సమయం, ప్రత్యేకస్థానం ఉండలి రాణించడానికి. నీవు నా ప్రాణదాతవు” అని ప్రకటించారు. ★

“అమ్మా! అమ్మా! వంటింట్లో పెద్ద చప్పడైంది. విన్నావా?”
 “ఏం? ఏమయింది?”
 “నాన్న నిచ్చిన ఎక్కి అటక మీదనుంచి జాడిలు దింపుతున్నారకదూ! నిచ్చిన కాస్తా పడిపోయింది. కిందఉన్న రాబ్బిప్పలు మూడు పగిలి పోయినాయి.”
 “మీ నాన్నకేమీ దెబ్బలు తగలలేదుకదా!”
 “లేదులే. అందుకని నీవు ఏమన్నా అంటా వేమోనని నాన్న కిందికి దిగిరాకుండా అటకవాసంలేదూ! అదిపట్టుకొని అక్కడేవేలాడు తున్నారు.”

డాన్ క్విక్ సెట్
వెల రు. 2-0-0
 ఆంధ్రగ్రంథమాల, మద్రాసు.

బహుమతి రు. 500
 (గవర్నమెంట్ రిజిస్టర్డ్)
 తెల్ల వెండ్రుకలను పోగొట్టును రంగులనుచూచి మోసపోవద్దు. ఆది తాత్కాలికము మానువాసనగల “మన్ మోహిని హేర్ ఆయిర్” అనేక వనమూలికలతో ఆయుర్వేద వద్దతిలో కడూరైనది 80సం॥ల వయస్సువరకు వెండ్రుకలను సర్లగా వుంచును. ఇదిగాక మెదడుకు దలవనిచ్చును. “ఉన్మాదము, కలనాప్తి” వగైరా జన్మల రాసియదు. “జ్ఞాపక శక్తి”ని కంటిచూపును వృద్ధిచేయును. కొద్దిగా వెరసివుంటే ఒక సీసా రు. 3-8-0. 3 సీసా రు. 9-0-0. పగము వెరసివుంటే ఒక సీసా రు. 5-0-0. 3 సీసా రు. 12/- చూర్తిగా వెరసివుంటే ఒక సీసా రు. 7/- అ 3 సీసా రు. 18/- అ. ఇది పనిచేయదని నిరూపించిన రు. 500/-
GENERAL LABORATORIES,
 (H. O) P O Rajdhanwar, (H. Bagh).